

ואותן של שמטה התגלה, ובשמטה הגלואה עבר את היובל שתחפה, שפטות ויעבר יעקב בךחן שבע שנים. שבע שנים סתם. בךחן עבר שבע שנים עליונות, ונחמו ביהן בשמי עולםות. מכאן למן, מתוך הנגלה בא האדם לנפטר.

ואם תאמר, אם כך שבע שנים הראשונות הן מהיובל, הרי ביובל כחוב שבע שנים שבע פעמים. שבע שנים מצויות, שבע פעמים לא מצוית איפה הן? אלא אוטם שבעה ימים ששמר בחתנה של שבעה שלימיו את החשבון, שהרי כל יום (בעם אחת ושבע אחת) נקרא פעם אחת, שפטות (תהלים קיט) שבע פעם הלטיך על משפטך צדק. וכל שבעה משתלים בשבעה ימים, ז' בכל יום, שנקרה פעם אחת.

וברחן לא היה כן. שלא שמר שבעה ימים, אלא שבע שנים שעדר אחר כך. ואם תאמר, אם כך, שנים של שמטה היה לו לעבד קדם ואחר כך להזדווג עם השמטה? אלא בין שקבל עליו לעבד, כאלו עבר אוטם. בא רבינו שאכיה ונסקו. אמר ברוך רבנן שצרכי לפוסוק הזה, על אותו מקום בתוב (ישעה מט) ה' חפץ למען ארכז יגדיל תורה ויאדר. עוד אמר רבבי אלעוז, זה שנאמר לאלה חולדייה ששה בנים ובת אחת - כה זה וدائ. רחל שמי בנים וدائ, בני השפחות ארבעה. תקונם איך עומדים? אלא אוטם ארבעה קשרים שנתקראים אהנים,

שפטות וכל אחריםם ביתה. שהר בזורע ימן שלשה קשרים, אבל קשר אחד במאצע שהוא גדול והוא אחר, שנשאר בחוץ. וכן אחד בזורע שמאל, וכן אחד

זהו דיובל, ואיןון דשיטה אתגליין, ובשיטה דאתגלייא פלח ליובל דאתכסייא, דכתיב (בראשית טט) ויעבר יעקב בךחן שבע שנים. שבע שנים סתם. בךחן פלח שבע שנים עלאין, ואתאחד בהו בתרי עלמין. מכאן אוליפנא, מגו דאתגלייא, אני בר נש לסתימה.

ואי תימא, אי ה כי דשנין קדמאי מיובל לא איןון, הא ביובל לא כתיב (ויקרא כה) שבע שנים, שבע פעמים. שבע שנים שכיחי, שבע פעמים (לא שכיח) איןון. אלא, איפון שבעה יומין דנטר בהולא דלאה אשלימו היושבנה, דהא כל יומא (ס"א פעם אחת ושבע פעם) (שבע תהילים קיט) שבע ביום אחד אקררי, דכתיב, (תהלים קיט) שבע שבעה הלטיך על משפטך צדק. וכל שבעה אשתיים בשבעה יומין, ז' בכל יומא, אשתיים בשבעה יומין, ז' בכל יומא, דאקררי פעם אחת.

וברחן לא היה כן, דלא נטר ז' יומין, אלא שבע שנים דפלח לבתר. וαι תימא, אי ה כי, שני דשיטה היה ליה למפלח קודם, ולבתר לאזדווגא בשיטה. אלא בין דקבייל עלייה למפלח, באילו פלח לו. אתה רבבי אבא ונשקייה. אמר ברוך רבנן דזכינה להאי קרא, על ההוא אחר כתיב (ישעה מט) ה' חפץ למען ארכז יגדיל תורה ויאדר.

הו אמר רבוי אלעוז, הא דאתמן לאלה אולידת שיש בנין וברפתא חדא, ה כי הוא וدائ, רחל פרי בין וدائ, בני שפחות ארבעה, תקונא דלהzon היך קיימי. אלא איןון ארבעה קשרים דאקרזון אהנים, דכתיב (מלכים א ז) וכל אהורייהם ביתה.

דהא בדורעא ימינה תלת קשרין. אבל קשרין חד באמעיתא דאייה רב ואיהו אחו, ואלהו אחו אחורייהם ביתה.

בירך ימין, וכן אחד בירך שמאלו. ובשנה כל נתן, נמצאו כלם ביתה, ליקים את הפסיק שכתוב וכל אחריהם ביתה.

כל שאר הקשרים, כלם נראים בישר, ואלו יוצאים מחוץ לגוראות ומהוון לירכים להראות בפני השפחות. שאר על גביהם שם במניין, אינם חזובים כמו רחל ולאה, ומשום לכך יוצאו בחוזן.

דבר אחר, אלו הם הארבעה שפל שאר הקשרים נוטלים בשביים, ואלו נוטלים אותם. אמר רבבי אבא, לכך זה ודאי, אמר רב כי אבא, זה לא זה ועל כן הפל נתנו יחר.

וירא ה' כי שנואה לאה וגנו. רבבי אלעזר פתח, (זהלים קי) מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הלויה. מושיבי עקרת הבית - זו רחל, שהיא עקרת הבית. אם הבנים שמחה - זו לאה.

דבר אחר מושיבי עקרת הבית - זו שמחה, שהיא עקרת העולם בהזה, עליו הוא מנגה. אם הבנים שמחה - זה היובל, שפל שמחה וכל חזרה של כל העולמות פלויים בו, והפסיק הזה הוא הפלל של הפל, משומם שהוא כולל הכל בסוד קדוש, ועל זה סיום הפסיק הלויה.

וירא ה' כי שנואה לאה. וכי לפה היא שנואה, וחורי בניו שנואה אינם בניים מעליים, וראינו שפל אותם בניים מעליים יצאו מלאה, ואתה אומר שלאה שנואה? אלא וראי הימללה הוא פמיך עולם הנסתור, וכל דבריו אינם (בנין) בנגלה, ומשום לכך נספורו מיעקב כל מעשי.

חד בדורועא שמאלא, וכן חד בירכא ימינה, וכן חד בירכא שמאלא. וכך אתחזק פלא, אשתקחו כלחו ביתה, לך ימא קרא דכתי וכל אחורייהם ביתה.

בל שאר קשורין, כלחו אתחזין במיישר ואلين נפקין, לבר מדሩען ולבר מירכין, לאתחזאה בבני השפחות, דאך על גב דיןינו במנינה, לא חשבבי בבני רחל ולאה. ובגינן כה נפקאי לבר.

דבר אחר אלין דין ארבע, דכל שאר קשורין נטלי בגינינה, ואلين נטלי לוון. אמר רבבי אבא, הכי הוא ודאי, (נ"א אמר רב כי אבא דא לא דאי) ועל דא כלא מתחזק בחדא.

וירא ה' כי שנואה לאה וגנו. (בראשית טט) רבבי אלעזר פתח, מושיבי עקרת הבית (זהלים קי) אם הבנים שמחה הלויה. מושיבי עקרת הבית, דא רחל דאייה עקרה דביתה. אם הבנים שמחה, דא לאה.

דבר אחר, מושיבי עקרת הבית דא שמחה, דאייה עקרה, דהאי עלמא, עלייה אתחדר. אם הבנים שמחה, דא יובלא. דכל חידו וכל חודה דכלחו עלמיין ביה פליין. והאי קרא, כלא דכלא הוא. בגין דהאי כליל פלא, ברזא קדישא, ועל דא סיומה דקרא, הלויה.

וירא ה' כי שנואה לאה, וכי אמא היא שנואה, וזה בניו שנואה לאו בני מעליਆ נינהו. וחיזין דכל דין בני מעלי מלאה נפקו, ואתה אמרת כי שנואה לאה. אלא, ודי יובלא איהו תדייר עלמא דתחפשיא, וכל מילוי לאו (בנין) (דף קנד ע"ב) באתגלא נינהו, ובגין כה, יעקב אתפשין מגיה כל עובדי.